

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

8 Aralık 2017

Sayı: 234

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Yolsuzluk ve rüşvet, her yerde
“Vatan, millet” nutuğu atmakla gizlenemez**

Halkbank yöneticilerinin yargılandığı davada tanıklık yapan Rıza Zarrab'ın açıklamaları geldikçe, kendilerine “dindar, hak yemeyen” görüntüsü veren başta Erdoğan, aile çevresi ve bakanları olmak üzere AKP'lilerin gerçek yüzleri ortaya dökülüyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır.

İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Sadece siyasi çevrelerin değil, son on yıl boyunca iktidar tarafından tekrar tekrar biçimlendirilen hukuk sisteminin içindeki hakim ve savcılarının, havuz medyasında çıkar peşinde koşan gazetecilerin, bürokratların, kısacası sistemin tepesindekilerin kurallara uyan veya uymayan işler yapmak için rüşvet çarkının içinde olduğu ortaya döküldü.

Zarrab, dönemin bakanlarına verdiği rüşvetleri açıkladı, talimatı Erdoğan'dan aldığını söyledi ama Erdoğan hala rüşvet veya kişisel çıkar çarkının içinde görünmüyor.

Buna dayanan AKP kurmayları, altan alta İran'dan alınan ucuz petrolün, bu çevrilen dolaplardan kazanılan paranın, devlet bütçesine konup kalkınmada, büyük işlerde kullanıldığı fikrini yaymayı sürdürüyor. İşte bu aşamada, CHP tarafından açıklanan, Erdoğan'ın aile çevresi tarafından Man Adası'na kaçırılan paraların, aslında aynı yerden geldiği ve işin içindeki siyasilere paylaştırıldığı anlaşılıyor.

İktidarın pis işleri sadece bununla sınırlı değil. ABD başkanı Trump'ın, sadece 24 gün görevde kalabilen ve Rusya ile gizlice görüşme yapmaktan yargılanan Ulusal Güvenlik Danışmanı Michael Flynn, 6 aylık lobi çalışması, yani AKP hükümetinin reklamı için kurallara uymayacak şekilde Türkiye hükümetinden 530 bin dolar aldığını itiraf etti. Ek olarak, Fethullah Gülen'in kaçırılarak hükümete teslim edilmesi karşılığında 15 milyon dolar teklif edildiğini duyurdu.

Erdoğan'ın Gülen'in iadesini sağlamak için teklif ettiği para, bu işler için tüm zamanların en yüksek ikinci meblası oldu. Bu parayı nereden buldular? Bu para toplumun yararına kullanılamaz mıydı? Beş yıldır kadro bekleyen taşeron işçileri için, sınıf mevcudtlarını artırmak yerine okul yapmak için, iş kazalarını önlemek için, sağlık sistemini iyileştirmek için, iş yerleri açmak için kullanılabilirdi.

ABD'nin Halkbank ve başka bankalara vereceği kesinleşen para cezasını kim ödeyecek?

Nereden bakılırsa bakılsın, başta Erdoğan olmak üzere AKP'lilerin hiç de söyledikleri gibi temiz olmadıkları kesin. Onların pislilikleri ortaya dökülürken, adeta önlerine siper olan MHP'nin daha rezil olduğu açık. İktidar için sıra bekleyen CHP veya İyi Parti de farklı değil. Düzenin çarkları öyle işliyor ki, "rüşveti ortadan kaldırdı" denilen AKP'nin, rüşvet çarkının en büyük dişlisi olduğunu görüyoruz.

Erdoğan ve AKP yöneticilerinin yıpranma süreci hızlandı. Gündemi belirleyemiyor, bir gün söylediklerini ertesi gün tersine çevirmek zorunda kalıyorlar. Seçime kadar, belki de daha öncesinde iktidar çökecek. Ancak yerine aynı çarkı döndürecek başka bir hükümet gelecek. Eğer işçi sınıfı müdahale ederse, tümünü değiştirmek mümkün olur. Aksi takdirde siyasi ve ekonomik krizin tüm yükünü işçi sınıfı çekecek. (05.12.2017)

Emekçinin Gündemi

Ekonomide durum iyiye gitmiyor

İşçi sınıfı ve emekçilerin yaşam şartlarını anlatan verilere göre durum hızla kötüleşiyor. Son bir yılda %14 değer kaybeden lira değersizleşmeye devam ederek, satın alma gücünü eritiyor. Bakanların ve medyanın pompaladığı tüm olumlu havaya rağmen enflasyon %13'e çok yaklaştı, işsizlik dört yıl içinde %9'dan %12'ye dayandı. Kredi borcunu ödeyemeyenlerin sayısı da 7 milyona dayandı.

Devlet kasasında da benzer bir durum var. Döviz açığı arttı, dış borcun gayri safi milli hasılaya oranı %41'den %51'in üstüne çıktı. Erdoğan'ın süren faiz ısrarına, atıp tutuğu halde yönetimini değiştirmedigi Merkez Bankası'nın tüm çabasına rağmen ABD ve Avrupa'da %0 ile %2 civarında olan faizin Türkiye'deki yıllık ortalaması %10'dan %14'e yükseldi. Büyümede ise düşüş sürüyor.

Olumlu yöndeki yükselişler, patronların kasalarına girecek biçimde: Banka kârı, ihracat miktarı, üretim artışı, SGK'nin özel sektöre ödediği ilaç ve tedavi masrafları birkaç yıldır üst üste rekor kırıyor.

Bu ortamda başlayan asgari ücret görüşmelerinde, eski sendikacı Çalışma Bakanı, asgari ücreti 7 kat arttırdıklarını söyleyerek işçilerden fedakarlık istedi. Elbette aynı süre içinde temel gıda fiyatlarının 30 kat arttığını söylemedi.

Türk-İş (işçi dostu bir sendika değil) resmi rakamlara göre açlık sınırının ekimde 1.416 liradan kasımda 1.544 liraya; yoksulluk sınırının 4.615 liradan 5.030 liraya çıktığını açıkladı. Asgari ücret, açlık sınırının bile altında olmasına rağmen, hala fedakarlık isteniyor. Yani hükümet ve patronlar cephesinde değişen hiçbir şey yok.

Ekonomideki bir diğer endişe verici durum, inşaat

olarak büyüyen sorunların yükünü emekçilere ödetmeye çalışacak. Patronlara, patron olmak isteyenlere, esnafa, son olarak çiftçiye, devlet kasasından para dağıtmakla övünen, her türlü kolaylığı getiren hükümet, işçiler için tek bir önlem almadı. Çünkü işçilerin yaşam düzeyini korumak, doğrudan patronların cüzdanlarına, kasalarına dokunmak demek.

Her işten anlayan, her konuda konuşan, lafla peynir gemisini yürütmeye alışkın Erdoğan, "Yıl bittiğinde tüm zamanların rekorunu kıracağız" diyor. On yıldan fazladır süren bu hikayenin sonu görüldü. İşçilerin önündeki seçenek, ya bu masala inanmaya devam edip krizin bedelini ödemek ya da masala son vererek kendi geleceği için harekete geçmektir.

Her gün giderek

kötüleşen bu ekonomik krizin sorumlusu emekçiler ve yoksullar değil. Krizin tek sorumlusu patronların sömürü ve talan düzeni. İşçi sınıfının tek seçeneği üretimden gelen gücünü kullanarak haklarını savunmaktır. (04.12.2017)

sektörünün giderek patlama eşiğine doğru yaklaşması. AKP döneminin büyüme temelini oluşturan inşaat sektöründe satış rakamları ya geriliyor, ya yerinde sayıyor ya da yeniden satışlardan oluşuyor. Bu durum, 2008'de ABD'de yaşanan ekonomik bunalımın başlangıcını çağırıştırıyor.

Tüm ekonomik verileri inceleyip değerlendirmek işçi sınıfı için önemli. Çünkü bu gidişat karşısında hem patronlar hem hükümet kendi önlemlerini

Metal iş kolunda sözleşme tıkanı, mücadele zamanı geldi

Türk Metal Sendikası ile Metal Sanayii İşverenleri Sendikası (MESS) arasında süren toplu sözleşme görüşmelerinde uyuşmazlık tutuldu. Arabulucu aşamasına geçildi.

MESS tüm 6'şar aylık dönemler için enflasyon oranında ücret zammı önerdi; ilk 6 aylık dönem için %3.2 zam anlamına gelen bu teklif, net ikramiye dahil 59 lira ile 101 lira arasında değişen miktarda zam anlamına geliyor. MESS sosyal haklarda da aynı oranda artış öneriyor, geçen dönemde olduğu gibi üç yıllık sözleşme ve esnek maddelerin sözleşmeye girmesini de istiyor.

Türk-Metal ise 2 yıllık sözleşme ve %40'a varan zam

istedi. Birleşik Metal 695 lira net artış istiyor.

Anlaşmazlık nedeniyle Türk Metal fazla mesaiye kalmama eylemine başladığını duyururken, Birleşik Metal 4 Aralık'tan itibaren işçilerin üretimden gelen gücünü kullanacağını duyurdu.

Metal iş kolundaki otomotiv sanayi ve ona bağlı çalışan yan sanayi, son birkaç yıldır aralıksız üretim, satış ve kâr rekorları kırıyor. Patronların kasaları tıka basa dolu ancak işçiye gereken ücreti vermek istemiyorlar. O zaman mücadele ile almak gerekiyor.

Türk Metal taviz verilmeyeceğini açıkladı; Birleşik Metal ise, ikramiyeyi fiili çalışmaya bağlama, denkleş-

tirme ve telafi çalışmasının sözleşmeye eklenmesi ve deneme süresinin 4 aya çıkarılması taleplerinin kabul edilemez olduğunu açıkladı. Sendika bürokratları, her zamanki gibi bol keseden, yuvarlak laflarla atıp işçilerin tepkisini boşaltmaya uğraşıyor.

Ancak geçen sözleşme döneminde Renault işçilerinin başlattığı ve en büyük metal fabrikalarına yayılan mücadeleleri işçiler gibi patronlar da, bürokratlar da çok iyi hatırlıyor. İşte esas belirleyici olan ve işçileri kazanıma götürecek olan bu deneyimin yolundan gidip işçilerin öz örgütlerini kurarak, kendi çıkarları temelinde örgütlenmip mücadele etmesidir. (04.12.17)

Finans krizi: Bilinen çöküş

Fransa'da yayınlanan *Les Echos* (Yankılar) gazetesinin yazı işleri müdürü, New York Borsası'nın %22 düştüğü 19 Ekim 1987'den, yani "Kara Pazartesi" denen günden 30 yıl sonra, başyazısına "Ya bir çöküşün arifesindeysek?" başlığını attı.

IMF'nin (Uluslararası Para Fonu) küresel mali istikrara ilişkin, daha ikiyüzlü terimlerle yazılmış olan yakın tarihli bir raporu da bir o kadar panik uyandırıcı. IMF "çok az kârlı, kazançlı işler için çok fazla para var" diyor. *Les Echos*, "rakamlar muhteşem, hatta bazen biraz korkutucu" diye ekliyor.

ABD borsaları art arda 9 ay boyunca "1959 yılından bu yana görülmemiş" yükseliş yaşadı, Japonya Borsası "yirmi

bir yılın en yüksek" seviyesine ulaştı. Spekülasyon hızı öylesine arttı ki, dünyadaki hisse senedi sahipleri bir haftada, 800 milyar dolar daha fazla kazandı. Hisse senedi sahiplerinin birikmiş öz kaynak portföyleri, "küresel gayri safi milli hasıladan da yüksek, tarihteki en yüksek zirve olan" 88 trilyon dolara çıktı.

IMF, borçlanma seviyesinden endişeli. G20 ülkelerindeki şirketlerin, ailelerin ve devletlerin birikmiş borçları, brüt yurtiçi üretimlerinin iki katı olan 135 trilyon doları aşıyor.

IMF bu borcun kaynağının ne olduğunu çok iyi biliyor: Devletler 2008 krizinden beri mali sisteme büyük miktarda para enjekte etmeyi bırakmadı. Merkez bankalarının yöneticileri,

para musluğunun sonuna değin açık kalmasının ekonomi için "sağlıklı" olmadığını, biraz kısmanın gerekli olduğunu düzenli olarak açıklıyor.

Ancak, kredi faizlerini biraz artırarak bu yönde karar almaya başladıklarında, mali piyasada bir panik, ufukta çökme tehdidi beliriyor.

Buna bağlı olarak hükümetler, mali piyasanın çökmesini tetikleyecek spekülasyon hareketleri görmeyi bile tehdidi artacağını bile bile mali piyasayı beslemeyi sürdürüyor, para sürmeye devam ediyorlar.

Artık sorun gelecek mali krizin olup olmayacağını bilmek değil, ne zaman ve hangi biçimde olacağını bilmek. (01.11.17)

Siyasetin Gündemi

İktidar köşeye sıkıştıkça zehir saçıyor Bölücü ve ayrımcı siyaset emekçiler için tehlikeli

AKP iktidarı yıprandıkça, dini ve milliyetçi gerici nutuklar tavan yaptı. Sadece diğerlerine karşı değil, Türkiye'de yan yana yaşayıp çalıştığımız insanlara karşı da düşmanlık körükleniyor. Kürtlere, Suriyelilere, Yahudilere hatta diğer parti mensuplarına karşı bile düşmanlık körükleniyor.

Bu siyasetin lideri olan Erdoğan, bunu tıpkı diğer siyasi liderler gibi bilinçli olarak, siyasi amaçlarla yapıyor, yaklaşan seçimler nedeniyle seçmenleri karar vermeye ve kararından caymamaya zorluyor.

Ancak bu bölücü siyaset bizim için yeni değil, sonuçlarını biliyoruz. ABD'de veya bazı Avrupa ülkelerinde milliyetçiliği ve dini daha fazla öne çıkaran siyasetçilerin yükselişi, krizin getirdiği ve belki farklı bir durum olabilir.

Erdoğan'ın daha önce izlediği kimi siyasetler, örneğin Kürt açılımı, Alevi açılımı, komşularla sıfır sorun siyaseti ve Kıbrıs'a ilişkin kazan kazan söylemi, sözde bile olsa, dışlayıcı değil kapsayıcı bir dili gerektiriyordu. Üstelik, sadece sözle kalınmadı, bu yönde kimi kararlar ve uygulamalar da oldu.

Ancak bugünkü durum gerçekten feci. Çünkü samimi duygularla veya somut çıkarları nedeniyle Erdoğan'a, AKP'ye bağlı, bu çevreden gelen siyasetleri benimseyen veya benimsemek zorunda kalan önemli bir kitle var.

Üstelik bu kitleler, FETÖ'cü olmadıklarını göstermek için daha canla başla, iktidarın siyasetleri izmeye, savunmaya

hatta benimsemeye mecbur bırakılmış durumda.

Bu ortamda Erdoğan'ın bölücü sözleri çok etkili ve bu ölçüde de zararlı. Erdoğan, bölünmesi gerekenleri birleştiriyor, birlik olması gerekenleri bölüyor.

“Türk'ün Türk'ten başka dostu yok” lafı, iktidarın da medyanın da göz bebeği oldu. AKP kendi yalnızlığını Türk olmaya bağlayarak, kitleleri de kendisini savunmaya zorluyor. Ülkede yaşayan Kürt ve Arap nüfusun yüksek oranı, bu lafın ne kadar tehlikeli olduğunu anlatmaya yeter.

Erdoğan, liranın değer kaybından yolsuzluğa, faizin yükselişinden enflasyona kadar ekonomik sorunları da Türkiye düşmanlığı ile açıklıyor. Böylece kâr düzeni olan kapitalizmi, patronların kâr peşinde koşmasını gizleyerek, işçilerle patronları aynı safa getirmeyi amaçlıyor. Otomobil fabrikalarında hem Türkiyeli hem de ABD'li işçileri sömüren Ford'un, Tofaş'ın patronlarına düşman olmasın, kendi sınıf kardeşlerine düşman olsun diye uğraşıyor.

Bunların yanında, partisine oy veren tabanın başka partilere kaymasını önlemek için CHP'nin ağırlıklı kitesini oluşturan Alevilere, Kemalistlere ve laikliği, kadın haklarını savunanlara karşı müthiş aşağılayıcı bir dil kullanılıyor. Diğer yandan da dini yönden aşağılama yapılıyor, toplumsal düzeni bozucu olduklarına, hatta bugünlerde FETÖ'cü olduklarına dair suçlamalar yapılıyor. Böylece seçmenin, bu kadar kötülerin insanların toplandığı bir partiye oy vermesini engellemeyi amaçlıyor.

Erdoğan şimdi de ABD'deki yargılamanın Türkiye'ye karşı bir komplo olduğunu söyleyerek kendisini ülkenin tümü ile özdeş bir sembol gibi göstermeye çalışıyor ve herkesi arkasında sıraya girmeye çağırıyor.

Erdoğan bunu siyasi amaçlarla yapıyor. Ancak çok etkili bir şekilde yapıyor. Milyonlarca insan, ilerisini, sonuçlarını düşünmeden bu siyasetlerden etkileniyor, besleniyor, çevresine yayıyor. Sonuçta toplumda müthiş bir bölünme adım adım derinleşiyor.

İzlediği bölücü siyaset belki Erdoğan'ın biraz daha iktidarda kalmasını sağlayabilir. Ancak eğer emekçiler bu siyasete kapılırsa, bedeli ağır olacak.

Siyasetçiler zora girdiklerinde, daha önce istifledikleri paralarıyla gül gibi yaşıyor. Eski siyasetçileri görüyoruz. Hatta başka bir ülkeye gidip hayatlarını krallar gibi sürdürenler de var. Emekçilerinse gidecek yeri yok. Her halükarda, düşman zannettikleri Kürtlere, Suriyelilerle, Kemalisterle, laiklerle yan yana yaşayacak, çalışacaklar. Düşman bildikleri ülkenin emekçilerinin ürettiği ürünleri kullanacak, ilacını içecek, müziğini dinleyecekler.

Bölücü siyasetler, Avrupa'dan Ortadoğu'ya, Asya'ya kadar her yerde, Arakan'da, Suriye'de, İspanya'da, İngiltere'de ve pek çok ülkede ne sonuçlar verdi, biliyoruz. Aynı zorlukları, acıları tekrar yaşamak gerekmiyor. (07.12.2017)

Suriye için zirve üstüne zirve

22 Kasım'da Rusya'nın Soçi kentinde Türkiye, Rusya ve İran devlet başkanları görüşti.

Türkiye'nin Soçi Zirvesi'ndeki "kırmızı çizgisi" yine Suriyeli Kürtlerin müzakerede rol oynamaması yönündeydi. Hükümet, Suriyeli Kürtlerin bölgedeki en önemli temsilcisi olan PYD'nin "PKK uzantısı" ve terör örgütü olduğunu iddia ediyor ve bu gerekçeyle PYD ile diplomatik temas kurmak istemiyor.

Erdoğan, İran Cumhurbaşkanı Ruhani ve Rusya Devlet Başkanı Putin ile ağızbirliği içinde, Suriye'nin geleceği bölgedeki halkların öncülüğünde belirlenmeli diyor. Fakat bu, Osmanlı döneminden bu yana Suriye'de yaşayan, yıllardır bu bölgede savaşan ve üstelik özerk bölgeler kurmuş bulunan (Afrin, Kobane ve Cezire) Kürtlerin katılımı olmadan mümkün olamaz!

Soçi Zirvesi'nde Erdoğan'ın ortaya koyduğu bir diğer konu, yine Kürt siyasetini temsil eden PYD'nin Afrin'deki varlığı ile ilgili. Türkiye'nin, Kilis

iliyle sınır komşusu olan Afrin'de, Kürtlerin gücünü ve etkisini kırmak amacıyla "temizlik" şeklinde nitelendirilen bir askeri operasyon yapma arzusu içinde olduğu biliniyor. Diğer yandan, bu saldırı tehdidi, Kürtleri diplomatik süreçten, örneğin yine Soçi'de düzenlenecek olan Suriye Ulusal Diyalog Kongresi'nden uzak tutmayı da hedefliyor.

Zirve öncesindeki bazı tahminlere göre Erdoğan, bölgede askeri operasyon yapmak için Putin'i ikna etmeye çalışabilirdi. Nitekim, zirve sonrasında gerek Erdoğan, gerekse Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu tarafından yapılan açıklamalar, bu tahmini destekler nitelikte: Bölgeden (dolayısıyla PYD kanadından) bir tehdit algılanması halinde kuzeyde Türkiye sınırından, güneyde ise İdlib'den askeri hareket yapılacağı belirtiliyor. Ancak gerçekte, ikna edilen Erdoğan oldu gibi görünüyor. Çünkü artık başlaması planlanan Suriye'nin siyasi geleceğinin oluşturulması sürecine Rusya'nın desteklediği Esat'ın doğrudan katılması,

katılmasa bile yönetiminin temsil edilmesi sözkonusu.

30 Kasım – 1 Aralık civarında Kilis-Afrin sınırına askeri araçların yığılması ve silah sevkiyatı gerçekleştirilmesi ise Aralık ayında bölgede çatışmalar olabileceğini gösteriyor. Elbette bu operasyon, ABD dışişleri bakanının, PYD güçlerinin Suriye güvenlik gücüne dönüştürüleceği açıklamasıyla zora girmiş gibi görünüyor.

Suriye'nin geleceğine dair Soçi Zirvesi'nde görüşülen diğer konular arasında, Suriye için yeni bir anayasa yazılması, Suriyeli mültecilerin ülkelerine dönmeye teşvik edilmeleri ve benzeri yer alıyor.

Erdoğan ve siyasetini savunan sözde uzmanlar, gazeteciler, Suriye'de büyük emperyalist güçlerin oynacağı haline gelişlerini gizlemeye çalışıyor. Elbette Erdoğan'ın, siyasi ve ekonomik sıkışıklığını, ABD ve Rusya'ya rağmen bir savaş ortamı yaratarak aşmayı deneyebilecek kadar ileri gidebilecek biri olduğunu da akılda tutmak gerek. (02.12.17)

Dini nikahın önü açıldı

Müftülere nikah kıyma yetkisi veren yasanın uygulama yönetmeliğinde düzenleme yapıldı: Resmi nikah olmadan dini nikah yapmak serbest oldu.

AKP yöneticileri, onların savunuculuğunu yapan medya, resmi nikahta değişiklik olmayacağını savunarak, kadın haklarına ve laikliğe vurgu yapanları aşağılamıştı. Kadınlar haklıydı. Eski kanunda, resmi nikah olmadan dini nikah yapmak yasaktı ve yapanlar hakkında suç duyurusu yapmak

zorunluydu, karşılığı hapis cezasıydı. Resmi nikah olmadan dini nikahın serbest bırakılması, gerileme anlamına geliyor.

Resmi nikahı olmayan kadınların, bu birliktelikten doğan çocukların haklarını alması zorlaşacak. Zaten çok kısıtlı olan haklardan mahrum kalabilecekler. Çünkü dini nikahı kabul eden kadınlar, en yoksul, eğitimsiz, ücra bölgelerde yaşayanlar.

Aslında bu düzenleme, tepkiler üzerine geri çekilen,

çocuk tecavüzcülerini kurtarma çabasının başka bir yoldan gerçekleştirilmesidir.

Tecavüzcüler, dini nikahla evlenerek, medeni kanuna karşı hile yapacak ve aklanacak. Yüzlerce kız çocuğu ise mahkum edildiği evde tecavüze uğramaya devam edecek. İşte AKP'nin dini, hukuku, kadına bakışı bu.

Utanmadan, kadın toplantıları düzenleyip kadınlara çok değer verdiklerini söylemeye devam ediyorlar. (06.12.17)

Uluslararası Gündem

ABD

Trump'ın silahlı saldırılar hakkında ayrımcı yorumları

Trump 2015 Haziran'ında başkan adayı olacağını açıkladığından beri, bu tarihten itibaren yaşanan 10 kitlesel saldırıyı yorumladı. Bunu yaparkenki tutumu, onun "İrkçilerin Başı" rolünü iyice sağlamlaştırdı; bir kısım insana insanlıktan uzak nitelermeler yaparken bir kısmını ise adeta akladı.

Trump, Müslüman ya da siyahiler tarafından yapılan beş saldırıyı "terörizm" olarak değerlendirdi ve zaten ölmemiş olanların öldürülmesi gerektiğini ilan etti. Beyaz Hristiyan erkekler tarafından yapılan

saldırılarda ise Trump, saldırganların "akli sorunları" olduğunu söyledi ya da "af" çağrılarını destekledi. Saldırıların terörist eylemler olduğu kesinken bile onlara sempatik davrandı; örneğin, bir Aile Planlaması Derneği'ne giden ya da siyahiler için bir İncil dersine katılan insanlara yapılan saldırılarda bile. Trump'ın yorumları sürekli olarak göçmen karşıtı ve ırkçı tavırların arkasında duruyor. Onun görüşüne göre, kitlesel saldırıda bulunan beyaz, Hristiyan erkeklere insanca muamele yapılmalı; ancak aynı

davranışta bulunan göçmenler, Müslümanlar ve siyahiler suçlu olarak görülüp öldürülmeli. Alenen, ülkedeki bir grubun diğerinden daha insancıl bir muameleyi hak ettiği ve daha insancıl olduğu mesajını yayıyor. Ve başkan olduğu için, ifadeleri resmi bir ağırlık taşıyor. Bu küçük tiran, zaten bölünmüş olan işçi sınıfını daha da bölmek konusunda becerikli. İrkçi söylemlerinin gerçek amaçları, nitelikleri; yani işçi sınıfını bölme ve köleliğe gönderme yapma hedeflerinin açık açık ifşa edilmesi gerek. (13 Kasım, Spark)

Medicaid (Sağlık Yardımı) Genişliyor: Sigorta Şirketlerine Büyük Sadaka Dağıtılıyor

2014 ile 2016 arasında, Kaliforniya'daki sigorta şirketleri Medicaid'den, yani federal yönetimin yoksullara yaptığı sağlık yardımından, 5.4 milyar dolar kâr elde etti. Alandaki bir uzmanın deyimiyle "bu devasa kâr", bir önceki iki yıllık dönem olan 2012-2013 verileriyle kıyaslandığı zaman, sigorta sektörünün Medicaid'den kazandığı yıllık ortalama paranın 16 katına çıktığını gösteriyor. Açıklama basit. Uygun Bakım Yasası (UBY) kapsamında Medicaid'in genişletilmeye başladığı 2014'te kârlar hızla yükseldi. Yasa, yardımdan yararlanma hakkı için gereken gelir limitini artırarak yararlananların sayısını yükseltmenin yanı sıra, eyaletlerin sigorta şirketlerine yapacağı Medicaid ödemesini

artırmalarını da öngördü (çünkü yardımdan yararlananların sayısı artacağı için ödemelerin de artması gerektiği iddia edildi).

Ama görünen o ki, sigorta şirketleri kendilerine verilen ekstra kârı ceplerine koymakla yetinmiş ve bu paraya denk düşen hizmeti sağlamamış. Üstelik, 2014-2016 döneminde Medicaid'den en çok para kazanan iki şirket (Health Net, 1.1 milyar \$ ve Anthem, 546 milyon \$), aynı zamanda en düşük performans gösteren Medicaid sigortacıları. Bu bilgi anketlere ve hastaların şikayetlerine dayanıyor. Örneğin hastalar, sigortacıların belli bir bölgede yeterince uzman hekim bulunmasını sağlamadığından yakınıyorlar. Bu şikayet, UBY

kapsamındaki planların, özellikle de görece daha hesaplı olanların, geneli hakkında gündeme geliyor.

Peki ya devlet görevlileri ne yapıyor? Hiçbir şey. Sigorta şirketlerine dağıttıkları milyarlarca doların ne kadarının gerçekten hasta bakımı için kullanıldığını görmek için denetim bile yapmadıklarını kendileri bile kabul ediyorlar! Diğer bir deyişle, koskoca sağlık yardımı artırımının sonucu, sade, eski moda ve devasa bir para dağıtımından öteye gidemedi... hem de yoksullara değil, büyük kapitalistlere. (27 Kasım, Spark)

Zorba iktidar

Suudi Arabistan'ın veliaht prensi Muhammed Bin Salman, basında yer aldığı biçimiyle "MBS", 4 Kasım Cumartesi günü, devlet düzeyinde bir temizleme harekâtı gerçekleştirdi. Prenslerin, eski hükümdarın, bakanların, zengin iş adamlarının klan üyelerinden 50'ye yakın kişiyi tutuklattı. Lübnan'lı Başbakan Saad Hariri'nin istifasını açık bir biçimde örgütledi ve aynı gün Suudi Arabistan'ın başkentinden canlı yayınla açıkladı.

Hariri ailesinin Suudi Arabistan ile olan bağları çok güçlü. Suudi ve Lübnanlı olmak üzere çifte vatandaşlığa sahip olan Hariri'nin ve ait olduğu klanın zenginliği, Suudi inşaat sektöründen ve sahip olduğu Oger Suudi inşaat şirketinden geliyor. Aralarında öyle ilişkiler bulunuyor ki, Hariri'nin 4 Kasım'da Riyad'a yaptığı seyahat, basın bir kısmı tarafından, Suudi Arabistan iktidarının Lübnanlı Başbakanı'nın İran Dışişleri Bakanı ile görüşmesinin hemen ertesi günü yapılan "acil bir çağrı" olarak sunuldu. Tabii ki Suudi iktidarı Saad Hariri üzerinde baskı yapabilecek olanaklara sahip. Bu acil davet aslında Hariri'nin istifa etmesini sağlamak için onu zorunlu ikamete mecbur kıldı.

Hariri, 12 Kasım Pazar günü bir Lübnan televizyon kanalına verdiği mülakatta istediği gibi, özgürce seyahat edebileceğini ve en yakın zamanda ülkesine geri döneceğini açıkladı.

Ancak Hariri taraftarları bile, Hariri'nin bu mülakattaki davranışlarından ve

anlattıklarından, onun Suudi'lerin baskılarına tabii olduğunu gördüler. Suudi iktidarı, son yıllarda elde edilen güçler dengesini yıkmak istiyor. Bu son denge sayesinde Lübnanlı Şii İslamcı bir parti olan Hizbullah'ın İran'la ilişkileri olmasına rağmen Suudi İslamcı bir hareket olan Hariri partisi Gelecek Akımı ile ittifak yapıp iktidarı paylaşıyorlar. Suudi iktidarı son aylarda İran ile olan kavgasını daha da artırarak çatışmaları ve sorunu tırmandırıyor.

Suudi Arabistan kendisini Arap dünyasında tek hakim olarak görüyor. Düşmanı olarak gördüğü İran ve en başta da kendine bağımlı gördüğü Arap ülkelerine karşı koyuyor.

Suriye ve Irak'ta DEAŞ'ın askeri yenilgisinden ve Yemen'de Suudi Arabistan'ın bataklığa sürüklenmesinden sonra, Suudilere karşı olan güçler İran'a yaklaşıyorlar. Örneğin Yemen'deki isyancı güçler, yani Husiler, İran'a yaklaştı. Aynı şekilde son aylarda, Katar ile Suudi Arabistan arasındaki gerginlikler sonucu Katar, İran Körfezi etrafındaki devasa doğal gaz yataklarını İran'la birlikte işletmeye başladı.

Suudi Arabistan'ın baskıları güç dengelerini kırmayı başarabilecek mi ? Hariri yaptığı açıklamada Hizbullah'tan devlet içinde devlet diye söz etti. Tabii ki Lübnan'daki barış, Hizbullah'ın da dahil olduğu çeşitli silahlı milislerin oluşturduğu dengeye bağlı. Ama güncel durumda tüm taraflar bu dengeyi benimsiyorlar. Suudi

yanlısı birkaç küçük grup dışında tüm siyasi güçler, Hariri'nin ülkeye geri dönüp yeniden başbakan koltuğuna oturmasını istiyorlar.

Macron Suudi Arabistan'a gidip istikrarı savundu, çünkü Fransız emperyalizmi bütün bu farklı çevrelerle ticaret yapmak istiyor. Ancak çok uzun zamandan beri Fransa bu bölgede belirleyici bir güç değil. Önemli, temel kararlar ABD'ye bağlı. İşte Trump'ın son dönemdeki bütün açıklamaları, Suudi taraftarı olup İran düşmanıdır. Bu ise MBS'nin tiksinti uyandırıcı savaş çılgınlıklarını teşvik ediyor.

Emperyalizm Orta Doğu'da da eskiden beri yerel güçleri birbirlerine karşı kıskırtarak hakimiyetini sürdürüyor. Bu karşıt güçleri Suriye sorununda da yaygın bir biçimde kullanıyor; buna Suudi Arabistan'ı, Türkiye'yi, İran'ı ve hatta Rusya güçlerini de alet ediyor. Ek olarak, ABD ve diğer emperyalist güçler de müdahaleye katıldılar. Suriye sorununun tam da bittiği bir aşamada, MSB'nin bu saldırgan tutumunun, Lübnan'da veya başka bir ülkede, Suudi Arabistan ve İran'ın doğrudan katıldığı bir savaşa yol açması ihtimal dahilinde.

Emperyalizmin Orta Doğu'daki hakimiyeti hiçbir zaman çözüm getirmediği gibi, sürekli kaos yaratıyor. (15 Kasım 2017)

Arakanlıların trajik durumu

Papa, Myanmar'ı (Birmanya) ziyaretinde, Devlet Başkanı Aung San Suu Kyi'nin yanında Arakanlıların durumu ile ilgili bir açıklama yaptı. Ancak, Rangoon dini lideri Arşevək'in uyarıları doğrultusunda, askeri yetkilileri rahatsız etmemek için Müslümanların ismini bile anmadı.

Papa sadece diplomatik sözlerle yetinip "Dünyayı evleri olarak kabul eden herkese saygılı olmalıyız" diyerek, Arakanlıların feci durumunu en azından sözle teşhir etmesini bekleyen taraftarlarını üzdü.

Papa'nın görüştüğü Genelkurmay Başkanı Min Aung Hliang, Facebook sayfasında, Arakan bölgesinde masum olan hiç kimsenin öldürülmediğini yazmıştı.

Ordu, bir grup milliyetçi Arakanlının sınıra saldırmasını bahane edip Arakanlı kitleleri katletti. Ordu, saldırılarını önceden hazırlanmış bir plana göre adım adım uyguladı, kadınlara cinsel saldırı yaptı, terk edilmiş köyleri yaktı. 620 bin Arakanlı, Bangladeş sınırına yakın Naf nehrini geçerek daha önceki yıllarda evlerini terk edenlerin yanına, Bangladeş'teki tika basa kamplara yerleşti. Şimdi hastalık ve kolera salgını endişesi var.

Arakanlılar, dünyanın en yoksul bölgeleri ve eyaletlerine yerleştikleri gibi, hoş da karşılanmıyorlar. Bangladeş yetkilileri yeni kampların açılmasına karşı çıktı, üstelik kamplardaki nüfusun artmasını engellemek için kadınları kısırlaştırmayı dayattılar.

Arakanlıların üçte ikisi göç etmek zorunda kaldı.

Myanmar'ın kuzey batısında geriye kalan Arakanlı sayısı 300 bine düştü, 100 bini, geçmişteki baskılar yüzünden ülke içindeki kamplarda yaşamak zorunda.

Nobel Barış Ödülü sahibi Aung San Suu Kyi, hükümeti yönetiyor. Suskunluğunu ısrarla sürdürüyor ve insan hakları savunucusu örgütlerin teşhirlerine gölge düşürüyor.

Birleşmiş Milletler, en nihayet Arakanlılara karşı yapılanların "etnik temizlik" olduğunu duyurdu. Ancak genel sekreter Antonio Guterres çok temkinli konuştu ve sadece Myanmar makamlarına seslenerek, göçmenlerin geri dönmesine izin verilmesini ve "yeniden barış" için "endişe verici tırmanışa" son verilmesini istedi.

ABD Dışişleri Bakanı Rex Tillerson, şiddeti kınadı, tüyler ürpertici cinayetleri işleyenlerin hesap vermesi gerektiğini söyledi. Ancak tek yapılan bazı suçlu ordu yetkililerinin ABD ziyaretini ertelemek oldu.

Sonuçta sivil hükümet geride durup, iktidarı gerçekte elinde tutan ordunun istediği gibi davranmasına göz yumuyor. Böylece Arakanlıların göçü sürüyor. Kasım'da, Myanmar ile Bangladeş arasında, Arakanlıların 2 ay sonra evlerine dönmesine izin veren bir anlaşma imzalandı. Anlaşmanın uygulanması, Arakanlıların yaşamlarının iyileşmesi ihtimali çok az. Anlaşmanın içeriği açıklanmadı, büyük olasılıkla 1992'deki olayların ve göçlerin ardından imzalanan anlaşma gibi olmalı. Yani göçmenler, Myanmar yetkililerine eskiden

nerede ikamet ettiklerini kanıtlamak zorunda. Ancak göçte veya evlerinin yakılması nedeniyle kimliklerini kaybettikleri için bunu ispat etme olanakları yok. Ordu "gerçek Birmanların" çıkarlarını savunduğunu iddia ediyor ve giderek güçlenen Birman milliyetçiliğini ve köktenci Budist akımları çıkarlarına alet ediyor.

Arakanlılar, hükümet yetkililerinden hiçbir şey bekleyemez. Çünkü yetkililer en başından beri ordu ile suç ortaklığı yaptığı gibi göç etmek zorunda kalanların topraklarına el koyuyor. Tıpkı daha önce Sosyal Kalkınma Bakanlığı'nın yaptığı gibi. Emperyalist devletlerden de hiç medet umulmamalı, çünkü onların tek istediği Myanmar ordusu ile iyi geçinip ülkenin doğal zenginliklerini, ham maddelerini talan etmek. Dini yetkililerden de hiçbir yardım beklenmemeli, çünkü onlar da işkencecilerle iyi geçiniyor ve tek yaptıkları işkencecilerden iyi niyet beklemek.

Arakanlılar, insan tacirleri tarafından soyuluyor, tefecilerin gazabına uğruyor ve üst üste yaşadıkları göçmen kamplarında sefaletle terk ediliyorlar. Evlerine dönme umutları yok.

Arakanlıların düştüğü durum gittikçe kötüleşen ve katlanılamaz bir durum. Ancak benzeri durumlar yayılıyor ve her geçen gün daha başka halklar, yerli iktidarlar tarafından zorbalıkla evlerinden kovuluyor. Tüm bunlar, büyük güçlerin ve insan haklarını savunduğunu iddia eden kurumların suç ortaklıklarıyla yapılıyor. LO (01.12.2017)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Katalanlarla İspanyol devleti arasındaki kavga

Katalonya Meclisi ve hükümetinin Katalonya Cumhuriyeti'ni ilan etmesi üzerine İspanya hükümeti başkanı Rajoy, Katalonya'nın, yeni seçim gerçekleşene yani 21 Aralık'a kadar, merkezi yönetime bağlandığını duyurdu. Krizin nasıl sonuçlanacağını öngörmek çok zor ama kitleler için feci olacak.

Çok eskiye dayanan kavga

Katalan milliyetçiliği; 19. yüzyılda feodal sınıfların ve Burbon krallığının, tüm İspanya'daki hakimiyetine karşı gelişen bir hareketti. Franco diktatörlüğü döneminde (1936-1975) Katalanlar, koyu baskı altındaydılar ve İspanyol halkının tümü gibi, en temel haklarından yoksundular. Kendi dilini bile konuşamıyorlardı. Franco yönetiminin son bulması, biraz özgürlük getirdi.

1978'den sonra, İspanyol devleti yerel farklılıkları resmen kabul etti. Bazısı ülke çapında, bazısı yerel çapta olmak üzere seçimlerle biçimlendirilen kurumlar temelinde bir krallık iktidarı oluşturuldu. Ancak homojen ve merkezi bir devlet yapısının oluşması sağlanamadı. İspanyol devleti krallık temelinde; yerel iktidarlara pazarlık yapıyor ama son sözü merkez söylüyor. Yerel iktidarlar, bazı yerel istekleri yerine getirmeye yaradı, bir sürü yerel siyasetçi çıkar sağladı. Yerel çapta söz sahibi oldular, koltuklara, sorumluluklara ve bütçeye kavuştular.

Merkezi devletin hak ve ayrıcalıklarının yerel iktidarla paylaşılması bazı şartlara bağlı. En çok gerginliği yaratan vergi konusunda, yerel iktidarların hepsi

aynı haklara sahip değil. Örneğin Bask ve Navarre, bir sürü mücadeleden sonra, vergide tam bağımsızlık kazandı. Katalonya ve bazı bölgelerin ayrıcalığı yok, Madrid'deki merkezi iktidara bağımlılar.

Katalonya Avrupa'ya açıldığı için ülkenin en zengin bölgesi. 7.5 milyon nüfusu var ve tüm İspanya'nın GSMH'sinin %19'unu üretiyor. Sanayi üretiminin %22'sini, ihracatın %25'ini gerçekleştiriyor. Katalonya, diğer bölgelere göre aldığından çok veriyor: Merkeze 8 ila 15 milyar avro para aktarıyor. Bağımsızlık taraftarlarının en fazla öne sürdüğü konu da bu. En ateşli bağımsızlık savunucu olan Cecot (Katalan patronlar örgütü) Katalonya'nın altyapı ve yatırımlarda haksızlığa uğradığını haykırarak, haksızlığın Madrid'in vergileri almasından kaynaklandığını anlatıyor.

Krizle gerginlik arttı

Katalan siyasetçiler, 2006'dan beri Madrid ile vergi sorununu yeniden düzenlemeye çalıştı. 10 yıl önce Sosyalist Zapatero, Katalonya hukuk düzeni, Katalan dili ve vergi paylaşımına ilişkin Katalonya'nın lehine bir anlaşma yaptı ancak İspanyol sağı karşı çıktı ve anlaşma iptal edildi.

2008'den sonra büyüyen ekonomik kriz sonucunda yapılan bütçe kesintilerine karşı devasa yürüyüşler yapıldı. 2011'de bu tepkilerin sonucu olarak 15M, yani Indignados (Öfkeliler) hareketi ortaya çıktı ve bu hareket, protesto eylemleri düzenlendi. Ekonomik kriz, milliyetçiliğin

gelişmesini sağlayan bir ortam oluşturdu.

Yerel Katalonya hükümetinin önceki başkanı, yani Puigdemont'la aynı burjuva partisi CDC üyesi olan Artur Mas'ın, 2012'de yeni bir vergi anlaşması önerisi, merkezi hükümet tarafından görüşülmeden reddedildi. Çünkü kriz nedeniyle Katalonya'dan gelen vergiye ihtiyacı vardı. Üstelik diğer bölgeler aynı hakları istemesine yol açıp ülkenin birliğini sarsacaktı. Ancak merkezi devletin ısrarlı reddi ve ekonomik krizinin etkileri, Katalanları, yerel özerklikle bir sonuca varılamayacağı, İspanya'nın diğer bölgelerinden uzaklaşıp kendi zengin bölgelerinin kabuğuna çekilmek gerektiği fikrine sürükledi. Yüz binler bağımsızlık için yürüdü, bağımsızlığı savunan kitle desteği 2006'da %15 iken, 2014'te %50 civarına tırmandı.

Artur Mas'ın partisi, yerel yönetim taraftarı ortaklarıyla bağlarını koparıp bağımsızlığı savunan sol partilerle ittifak kurdu. Bu yeni ittifak, CDC'nin seçmen tabanının bağımsızlık fikrini benimsemesini sağladı. Katalan sağcılar da İspanya'dan kopma tehdidiyle Madrid'i sıkıştırdı.

Bu Mas, 15M hareketinin Katalonya'da yaptığı yürüyüşleri bastıran Mas'tır. Katalonya'da kitle yürüyüşleri, farklı ekonomik alanlara yayılıp hem Katalonya'da hem de Madrid'de on binleri harekete geçirmişti. Mas, Katalonya'daki yürüyüşlere karşı, göçmenlere karşı, Katalan polisini kullandı, önemli kamu kuruluşlarını özelleştirdi, kamu bütçesinde büyük kesintiler yaptı.

Mas, bağımsızlık taraftarlarının başına geçmeyi başardıktan sonra, ayrılıkçı merkez-sol ERC ile ittifak yaptı.

2015'teki Katalonya genel seçiminde CDC ve ERC ittifak yapıp oyların %40'ını aldı. Her ikisi, CUP diye bilinen, sol ile bağımsızlık taraftarı akımlarından oluşan birlik ile ittifak yaptı. CUP, sağın ve milliyetçi solun birlikte oluşturduğu hükümeti iki şartla destekledi: Birinci şart, Mas'ın geçmişi çok sorunlu olduğundan bağımsızlık taraftarı olduğu bilinen Puigdemont'un başa getirilmesi, ikinci şart Puigdemont'un bağımsızlık referandumunu ve evet çıkarsa bağımsızlığı ilan etmesiydi.

Madrid iktidarındaki sağcı Rajoy, Katalonya iktidarındaki sağcı Mas ve Puigdemont'u hor görüyor. Bu durumda Puigdemont, hem iktidarda kalabilmek hem de kendisini dikkate almayan Rajoy'u sıkıştırmak için referanduma yöneldi.

Eylül başında, 1 Ekim'de referandum yapılacağını duyurulması merkezi devleti harekete geçirdi. Sorgulamalar, ev aralamaları, tutuklamalar, gözaltılar başladı. Sonuçta 5.5 milyon seçmenin %43'ü oy kullandı ve %90'ı "evet" dedi. Bağımsızlık taraftarlarının büyük çoğunluğu, sağcı küçük burjuvazi ve işçi sınıfının durumu en iyi olanları. Elbette yoksulların bir kısmı da daha iyi yaşayacağını düşündüğü için evet dedi. Ancak Katalan işçi sınıfının büyük çoğunluğu bağımsızlık taraftarı değil ve referanduma katılmadı.

Burjuvazi ne diyor?

Katalonya'daki banka ve büyük şirketler, bağımsızlık durumunda Katalonya'yı terk edeceklerini açıkladı. Avrupa burjuvazisi de aynı çizgide hareket etti.

Madrid hükümeti, İspanya'nın diğer bölgelerinde

ayrılıkçı hareketlerin gelişmesini engellemek için bağımsızlık hareketine karşı mücadele etmek zorunda. Avrupa yöneticileri ise Avrupa'nın diğer bölgelerindeki yani İskoçya'daki, Belçika'nın Flaman bölgesindeki, İtalya'nın kuzeyindeki ayrılıkçı hareketlerin gelişmesini istemiyor.

Rajoy, bu kavgayı kendi yolsuzluklarını ve işçi sınıfı düşmanı siyasetini örtbas etmek için kullanıp kitlelerin bir kesimini kendi etrafında birleştirdi. Örneğin emekçi ve yoksulların yaşadığı semtlerdeki evlerin balkonlarında binlerce İspanyol bayrağı dalgalandı. Daha önce böyle bir şey hayal bile edilemezdi.

Emekçilere nasıl bir siyaset gerekli?

Bu kavga, hem merkezi devlet hem de Katalan yöneticilerinin işçi düşmanı siyasetlerini örtbas etmesine yaradı.

Katalonya'da ve ülkenin diğer bölgelerinde milliyetçi partilerin kuyruğuna takılarak sağın, Katalan solunun ve patronların peşinden gitmek işçi sınıfının çıkarlarına aykırı. Devrimciler, Katalonya bağımsız olsa, cumhuriyet ilan edilse de emekçilerin yaşam şartlarının iyileşmeyeceğini açıklamak zorunda. Bu durumda da emekçiler ve kitleler, yeni iktidara karşı kendi haklarını savunmak için mücadele etmek zorunda kalacak, tıpkı şimdi Rajoy'a karşı yaptıkları gibi. Üstelik yeni iktidar ve patronlar, ulusal birlik masalları anlatarak, dış rekabete karşı ulusal birlik gerekli iddiasıyla kitlelerden özveri isteyecek. Emekçiler, Katalan burjuvazisi tarafından yönetilecek ve sömürülecek! Devrimcilerin görevi, sınıf farklılıklarını netleştirerek işçi sınıfının gerçek düşmanın kim olduğunu açıklamaktır. Sağın ve Puigdemont'un kurduğu tuzak

teşhir edilmeli ve işçi sınıfının çıkarları için birlikte mücadele etmesi gerektiğinde ısrar edilmeli. Katalonya savunucularının peşinden gitmemek, Katalonya emekçilerinin Rajoy'un saldırılarına karşı gelmesine engel değil. Ancak emekçiler bunu bağımsız ve öz sınıf temellerinde yapmalı.

Rajoy, Katalanlara karşı uyguladığı baskıcı polisiye yöntemlerini, İspanyol emekçilerine karşı da kullanıyor. Rajoy, İspanyol milliyetçiliğini, tıpkı Puigdemont'un Katalan milliyetçiliği gibi kendi çıkarları için kullanıyor. Katalan krizinin Rajoy'u yıpratacağına inanmak bir hayalden ibaret ve emekçileri buna ikna etmeye çalışmak bir yanılgı, hatta ihanet. Bu durumun sonucu ne olursa olsun Rajoy, emekçilere şunu söyleyecek: "Bu Katalanlar yüzünden kemer sıkamak gerek." Bu kriz, İspanya'daki esas sorunları, yani işsizliği ve düşük ücretleri ikinci plana itiyor. Katalanların oy kullanma hakkını savunmak en doğal hakkı savunmaktır ama ayrılıkçılığı savunanların kuyruğuna takılmadan yapmak gerek.

Ayrılıkçı hareket, kapitalist krizin etkilerinden biri. İspanyol emekçileri, tıpkı benzer ayrılıkçı hareketlerin geliştiği İngiltere, Belçika veya İtalya emekçileri gibi, birlikte yaşadıkları ve sömürdükleri ülkelerin parçalanmasını savunmamalı. Tam aksine, açıkça, kapitalist düzenin çelişkilerinden kurtulmanın tek yolunun, emekçilerin birleşerek onu yıkmalarıyla mümkün olduğunu savunmalı. Emekçiler, bütün sınırları yok ederek, büyük burjuvaziyi mülksüzleştirerek, halkların sosyalist bir dünya federasyonu çatısı altında birleşmeli. İşte ancak böyle bir federasyonda tüm kültürler için bir imkan doğacak. LO (26.10.2017)

Güncel... Güncel... Güncel...

Bir yanda açlık bir yanda obezite: Beslenmede durum feci

İspanya'nın Milona kentinde Birleşmiş Milletler'in, Dünya Gıda ve Tarım Örgütü (FAO) ve Beslenme Programı (PAM) örgütlerinin gerçekleştirdiği zirvede uzmanlar bir rapor hazırladı. Bu rapora dayanarak anlatılanlara göre, incelenen tüm ülkelerde ilk defa yetersiz beslenme yaşanıyor.

Genel durum tartışılırken, devamlı kötüye giden bir süreç yaşandığına vurgu yapıldı. Çünkü 2015 yılında dünyada 777 milyon insan yetersiz beslenirken bu rakam şimdi 815 milyona tırmandı.

2012'den bu yana açlığa bağlı halsizlikten etkilenen kadın sayısında önemli bir artış olduğu saptandı. Bu durumdan hem anneler hem de çocuklar etkilendiği için 5 yaş altı tüm çocukların 155 milyonu, yani yüzde 23'ü sağlıklı büyüyemiyor. Bu durum, tahmin edilebileceği gibi en çok Afrika ve Asya'da yaygın. Yeterli beslenemeyen çocukların 52 milyonu da aşırı zayıf ve bunun neden olduğu sağlık sorunlarından etkileniyor.

Diğer bir sorun ise aşırı kilo, yani obezite sorunu: 41 milyonu 5 yaş altı çocuk olmak üzere 1.9 milyar kişi bu sorunu yaşıyor. Obezite, yani sağlıksız beslenme hem hayat seviyesi yüksek hem de hayat seviyesi düşük ülkeleri etkilese de, esas olarak yoksul ülkeler zarar görüyor.

beslenmeye son vermek için hedef olarak 2030 yılının alındığı iddia ediliyordu.

Ancak uzmanların belirttiğine göre böyle bir hedef mümkün değil, çünkü yeteri kadar mali kaynak ayrılmıyor. Kamu yardımlarının sadece yüzde 0.5'i yetersiz beslenme sorunlarına ayrılmış durumda.

Genel olarak yeryüzünde yaşayan her üç kişiden biri, yaşına, mesleğine göre yeteri kadar beslenemiyor.

Birleşmiş Milletler'in 2015 yılında hazırladığı "sürekli büyüme programına" göre uluslararası siyasetin önceliği olan her türlü açlığa ve yetersiz

Kapitalist ekonomi, pazar ekonomisinin kurallarına göre çalışıyor ve bundan dolayı dünyadaki her insanın gerektiği gibi beslenmesi mümkün olmuyor. İşte sadece bu gerçek kapitalizmi mahkum etmeye yeterli. (17.11. 2017)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı:- 10 TL/ 5 Pound.